

Но каквото донасяла, той го изяждалъ.

Започнали дъждоветъ и студениѣ вѣтрове. А една сутринъ сѣвсемъ ненадейно земята побѣлѣла.

— Мамо, дай жито! — рекло мравчето.

— Нѣма, синко. Нѣма вече. Ей туй зърно е последното.

Глътнало го мравчето съ голѣмото гърло и рекло:

— Добре, щомъ е тѣй. Лѣгамъ да спя. Като израстне ново жито, събуди ме! — и заспало.

Добритѣ съседи прибрали майка му при себе си. Него никой го не искалъ. А майка му ходѣла всѣки день да го види. То спѣло, спѣло, но ставало все по-тънко. Изтънѣло като косъмъ. И единъ день замръзнало отъ студъ.

Запищѣла бедната майка, завайкала се. И една сълза замръзнала на окото ѝ като снѣжинка.

Лжечезаръ Станчевъ

СПЕСТОВНИКЪ

Напълнихъ касата до горе
И чудя се какво да сторя,
Като не стига вече тя,
Че азъ не спирамъ, а пестя.
Въвъ друга нѣкоя кутия
Спестениѣ пари ще скрия.
Да, най-подиръ намѣрихъ, ето
Ще свърши работа качето.
Пестя азъ здраво. До година
Ще го напълня до полвина.
Едно, едно не зная само,
Ако рече въвъ него мама
Да сложи за зимасъ трушия,
Тогазъ паритѣ де да скрия?

Лжечезаръ Станчевъ